

JANICE BAKKER

BESTEMMING BEREIKT 2

Koers
naar jou

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Janice Bakker

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Illustraties binnenwerk: airplane © Masmast/Shutterstock; temple Bali

©xmunah/Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V. Weesp

ISBN 978 94 027 7475 7

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

AMS – DPS
KL804
23 april 2025
21.15 uur

Tussenlanding op KUL

1.

‘Au.’ Een kreetje ontsnapt me wanneer de punt van de plastic wc-rolhouder zich hard in mijn bil boort.

Aram legt met een grijns zijn hand over mijn mond. ‘Ssst, straks hoort iemand ons,’ fluistert hij in mijn oor, waarna hij hem weer weghaalt om in één handige beweging mijn beha los te maken. Er ontsnapt me een zachte kreun als hij het plekje tussen mijn borsten kust, maar ik bijt snel op mijn lip om niet meer geluiden te maken. Ondertussen glijdt zijn hand naar beneden, over mijn ribben, langs mijn navel, om net boven de rand van mijn blauwe rok plagend stil te houden.

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik hem aan, terwijl ik mijn onderlijf iets harder tegen dat van hem aanduw. ‘Toe nou.’

Hij kijkt me aan, zijn mondhoeken krullen licht omhoog. ‘Ga je nu ook nog bevelen uitdelen?’ Hij begraaft zijn gezicht in mijn nek. ‘Ik vind je al zo sexy in uniform.’

Zijn hand tast aan de zijkant van mijn rok naar de rits en probeert het lipje naar beneden te trekken. Als dat hem niet vlug genoeg gaat, trekt hij in een snel gebaar mijn rok omhoog en haakt zijn vingers om mijn string.

Vol verwachting leg ik mijn hoofd in mijn nek en knijp mijn ogen dicht tegen het felle licht dat uit de spotjes komt, terwijl ik mijn linkervoet op de gesloten klep van de wc zet.

Omdat ik Amy aan het begin van de vlucht beloofd heb geen gekke dingen te doen in het vliegtuig, wisten Aram en ik niet hoe snel we het

vliegtuig uit moesten komen toen we geland waren. Het is laat in de avond en onze tussenstop duurt exact vier uur, dus alle tijd om stiekem een wc in te duiken voor wat, eh... ontspanning tussen de bedrijven door. Ik had niet kunnen bedenken dat de wc's op Kuala Lumpur National Airport zich hier zo goed voor leenden. Je kunt – bij wijze van spreken – van de grond eten en ze gebruiken volgens mij in plaats van *ocean breeze* een of andere designparfum als luchtverfrisser.

Onhandig pruts ik met één hand aan de knoop van Arams broek, als er ineens hard op de deur geklopt wordt. Ik bevries meteen.

‘I don’t know what you are doing in there...’ klinkt een pinnige vrouwenstem, die hard weerkaatst in de betegelde ruimte, ‘but I am almost peeing in my pants.’

Shit. Ik voel hoe het bloed naar mijn hoofd stijgt als ik me haastig losmaak van Aram en hem paniekerig aankijk. ‘En nu?’ sis ik. Mijn god, ik kan wel door de grond zakken. De vrouw sprak Engels met een zwaar Nederlands accent, dus de kans is groot dat dit een van de passagiers van onze vlucht is. Als ze ons ziet, durf ik me nooit meer in dat vliegtuig te vertonen.

Aram schudt zijn hoofd en legt zijn vinger op zijn lippen. Doodstil wachten we, starend naar de deur alsof we op die manier de vrouw daarachter weg kunnen manifesteren.

Het werkt niet, want er wordt weer op de deur geklopt. ‘Nou, komt er nog wat van? Of moet ik misschien de beveiliging roepen?’ probeert de vrouw het deze keer in het Nederlands.

Ondanks de paniek voel ik vanuit mijn buik een lach opborrelen en ik pers mijn lippen op elkaar om hem tegen te houden. Ondertussen speur ik de ruimte af om te zien waar Aram mijn beha heeft neergegoid. Ah, op het prullenbakje. Ik buig om hem te pakken, maar Aram houdt me tegen.

‘Nee,’ fluistert hij, terwijl hij de beha vastgrijpt, ‘we zijn nog niet klaar.’

‘Nou, ik wel,’ fluister ik terug. Ik peuter zijn vingers los van het bandje en doe hem geruisloos aan.

‘Ah, kom op, Nien.’ Aram doet een halfslachtige poging om mijn blouse achter zijn rug te verstoppert. Dan bast hij met zijn donkere stem – die ik zo sexy vind: ‘Er zijn hier toch zeker twee wc’s, mevrouw?’

‘Dan hebben jullie het briefje met **BROKEN** op de andere wc-deur vast over het hoofd gezien?’ De stem van de vrouw klinkt nu bijna een octaaf hoger. ‘De enige werkende wc is degene waar jullie nu aan het eh...’ de vrouw zoekt naar woorden, ‘figuurzagen zijn.’

Ik voel hoe mijn lijf schudt van de ingehouden lach. Hoewel ik probeer niet naar Aram te kijken, zie ik vanuit mijn ooghoeken hoe hij zijn lippen op elkaar perst om niet in lachen uit te barsten.

Aram kucht om zichzelf weer onder controle te krijgen. ‘U houdt het nog maar even op, want wij gaan voorlopig nergens heen,’ zegt hij dan beslist.

Godzijdank horen we hoe de vrouw met korte snelle passen naar de deur van de toiletten loopt en hem opentrekt. ‘Als jullie maar weten dat ik dit niet vind kunnen. Stelletje etterbakken.’ De deur wordt met een knal dichtgeslagen, wat een prestatie is, gezien de dranger aan de bovenkant juist zou moeten verhinderen dat dat gebeurt.

‘*Djjezus*. Wat was dit?’ Mijn schaterende lach galmt door de kleine ruimte heen.

‘Figúúrzagen.’ Aram laat zich brullend van de lach tegen de wand van het hokje vallen. Dan pakt hij mijn gezicht tussen zijn handen en drukt een kus op mijn lippen. ‘Lekker ding,’ zegt hij, ‘Ik kijk al tien uur naar jouw langswiegende kont, zonder iets te mogen doen. Nu het eindelijk kan, gebeurt er dit.’

Verleidelijk schud ik met mijn billen, terwijl ik mijn blouse achter hem vandaan gris en hem snel aandoe. ‘Tja, ik zou vaker meevliegen als ik jou was. Maar nu als de sodemieter weg hier, voordat die vrouw echt de beveiliging erbij haalt.’

Aram gromt. 'Ik ben jaloers op al jouw passagiers.' Hij probeert me weer te zoenen, maar ik duik behendig onder zijn armen door en draai de wc-deur van het slot.

'Kom op, knapperd. *We have a plane to catch.*'

AMS – DPS
KL804
24 april 2025
05.57 uur

2.

‘Alsjeblieft.’ In het donkere vliegtuig, waar alleen de blauwe lijnen langs de randen van het gangpad een zacht licht verspreiden, hurk ik voorzichtig naast het meisje en leg mijn hand op haar klamme arm. Haar schuinvallende pony plakt, nat van het zweet, tegen haar voorhoofd. Ze pakt het glas water van me aan en als ze het aan haar lippen zet, klappen haar tanden tegen de rand.

‘Goed zo,’ moedig ik haar zachtjes aan. ‘Drink maar rustig een paar slokken, zodat je je adem weer een beetje onder controle krijgt.’

Ik zie dat ze het probeert, maar ze blijft met horten en stoten ademhalen en haar borst gaat steeds sneller op en neer.

‘Sarah.’ Ik spreek haar naam duidelijk uit. ‘Sarah, kijk mij eens aan en adem met mij mee. Rustig in en weer uit.’ Terwijl ik oogcontact houd met het meisje, adem ik in door mijn neus en uit door mijn mond.

Ik heb met haar te doen. Doodsbang om te vliegen, maar ja... de rest van het gezin wilde graag naar Indonesië. En als je een jaar of twaalf bent, is alleen thuisblijven geen optie. Nu haar vader, moeder en oudere zus alle drie liggen te slapen met oordopjes in en oogmaskers op, voelt ze zich enorm alleen en slaat de angst weer in volle hevigheid toe. Hoe jong ze ook nog is, ze wilde zich koste wat het kost groothouden en de rest niet wakker maken. Het afgelopen uur ben ik dus druk met haar bezig geweest. Helemaal niet erg, want dit vind ik een van de mooiste kanten van mijn werk: mensen op hun gemak stellen en helpen als dat nodig is. Dat Sarah dat nodig heeft, is wel duidelijk.

Langzaam maar zeker lukt het haar om mee te gaan in het ritme van mijn ademhaling en zie ik aan haar ogen dat ze rustiger wordt. Ik geef een kneepje in haar arm. ‘Goed zo, meis. Je doet het fantastisch.’

Met een zucht geeft Sarah het glas terug. ‘Ik ben zo moe,’ mompelt ze.

‘Dat kan ik me voorstellen. We landen over ongeveer twee uur op Denpasar, dus we zijn er echt bijna. Probeer je ogen nog even dicht te doen.’

Met een zachte *boink* raken de wielen van het vliegtuig de landingsbaan van de Ngurah Rai International Airport op Bali. Ik sla mijn reisgids dicht en leg hem op het aanrecht in de pantry. *Note to self*: meenemen als ik straks het vliegtuig verlaat. Niet alleen omdat ik dan mijn zorgvuldig uitgestippelde reisplan niet meer kan inzien, maar ook omdat Sabine gek wordt als ik haar geliefde boekje niet mee terug neem naar Nederland. Hoewel we altijd een beetje moeten gniffelen als ze weer staat te zwaaien met haar papieren gids, die ze ook nog eens vol plakt met roze post-its, komt die nu verdomd goed van pas. Omdat de wifi-verbinding op Bali weinig stabiel is, hebben Aram en ik het zekere voor het onzekere genomen en ouderwetse hulpmiddelen meegenomen. Sabine heeft daarnaast veel in de kantlijn gekrabbeld: of een bepaald restaurant wel of geen aanrader is en wat het handigste tijdstip is om naar bijvoorbeeld de Tanah Lot-tempel te gaan.

Hoewel we een stuk moeten taxiën en de lampjes voor het vastmaken van de riemen nog branden, worden zoals altijd de eerste passagiers al onrustig. Her en der hoor ik dat er riemen losgeklikt worden en de eerste mensen staan al in het gangpad om hun koffers uit de bagagevakken te halen.

Ik sta op van mijn *crewseat* en loop kalm naar hen toe. ‘Mag ik u verzoeken om te blijven zitten tot het vliegtuig stilstaat? Het is nog niet veilig om nu al te gaan lopen of uw koffers te pakken.’ Alle passagiers geven gehoor aan mijn verzoek, behalve één vrouw.

‘Ik mag al ruim een uur niet van mijn plek af,’ snerpt ze met een hoge stem die ik uit duizenden zou herkennen; de figuurzaag. ‘Die lampjes bleven maar branden, maar ik houd het ondertussen niet meer, hoor.’

Voor enkele seconden staar ik haar aan, niet wetend wat ik moet zeggen. Dat gooit blijkbaar nog wat meer olie op het vuur, want de vrouw zet haar handen in haar zij en kijkt me boos aan. ‘Hoort u wel wat ik zeg? Ik heb lang genoeg gezeten en moet nu echt naar de wc.’

O mijn hemel, ook dat nog. Ik laat mijn ogen over de rijen voor de vrouw glijden, tot ik bij die van Aram ben aangekomen. Het is overduidelijk dat hij onze conversatie heeft opgevangen, want hij heeft zich omgedraaid en met een rood hoofd van de inhouden lach kijkt hij me aan.

Snel wend ik mijn blik af, want als hij straks toch in de lach schiet, ga ik hoe dan ook meedoen. Ik kijk de vrouw weer aan. ‘Het is te gevaarlijk om tijdens het taxiën te lopen of naar het toilet te gaan, aangezien het vliegtuig onverwacht hard kan remmen. Dus ik zou u willen verzoeken om toch weer te gaan zitten.’

Nijdig schudt de vrouw haar hoofd, maar gelukkig gaat ze wel weer op haar stoel zitten, al is het demonstratief op het puntje ervan.

Ik rol met mijn ogen naar mijn collega. Het lijkt alsof dit steeds vaker gebeurt: passagiers die hun eigen regels denken te kunnen bepalen, maar meteen de confrontatie aangaan als wij daar vervolgens iets van zeggen. Gelukkig heb ik nog nooit meegemaakt dat het echt uit de hand liep, al is het wachten op het moment dat dit wel een keer gebeurt. Enkele weken geleden heb ik daarvoor een cursus gevolgd, zodat ik op de juiste manier kan reageren wanneer een passagier verbaal agressief is of misschien zelfs wel gewelddadig wordt.

De intercom van het vliegtuig komt krakend tot leven, waarna al snel de vertrouwde stem van Amy klinkt, onze gezagvoerder tijdens deze vlucht. Nog steeds zwelt mijn hart op van trots als ik haar hoor. Piloot worden; ze heeft het maar gewoon geflikt.

‘Goedemorgen, dames en heren. Na een rustige nacht, waarin u ho-

pelijk iets heeft kunnen slapen, heet ik u van harte welkom op de luchthaven van Denpasar, Indonesië. Het is hier 10.45 uur plaatselijke tijd en momenteel rond de 25 graden. Ik wens u een aangenaam verblijf op dit prachtige eiland en dank u hartelijk voor het vliegen met onze maatschappij.’

Het vliegtuig mindert steeds meer vaart en komt met een schok tot stilstand. Een korte ping kondigt aan dat de stoelriemen losgemaakt mogen worden. Ik werp een heimelijke blik op de figuurzaagvrouw, die meteen opspringt van haar stoel om zich vervolgens met een nors gezicht ellebogend door de rest van de passagiers heen te werken richting de toiletten.

Na een kleine vijftien minuten is de slurf aan het vliegtuig gekoppeld en mogen we de deuren opendoen, waarna de lange stroom mensen langzaam in beweging komt. Aram vangt mijn blik en steekt met een grote lach zijn vuist in de lucht. ‘Daar gaan we,’ mimet hij.

Onze eerste grote vakantie samen. Ik vind het spannend, maar kan tegelijkertijd niet wachten om vier weken onafgebroken met hem samen te zijn. Het afgelopen jaar hebben we bewezen dat het wel goed zit tussen ons. Door de sloop van mijn appartementencomplex woonden we na vier maanden al samen. Natuurlijk moest ik eraan wennen hem altijd om me heen te hebben. En natuurlijk moest Aram – ondanks mijn uitgebreide pakket aan goede eigenschappen – ook wennen aan mij. Maar het zou vreemd geweest zijn als alles in één keer soepel verlopen was, toch?

Vriendelijk knik ik naar alle langslopende passagiers, als ik Sarah zie aankomen. Ondanks dat haar ogen klein zijn van de slaap en ze nog een beetje witjes ziet, straalt de opwindning van haar gezicht af. Haar moeder loopt achter haar aan en fluistert in iets in haar oor, waardoor Sarahs glimlach nog breder wordt.

Als ze langs me loopt, buig ik me naar haar toe. ‘Je was geweldig,’ zeg ik. ‘En nu op en top genieten van je vakantie, beloofd?’

Sarah knikt opgelucht. ‘Dat ga ik doen. Bedankt voor alles, mevrouw.’

Ik richt me weer op en vang Arams blik. Hij beweegt zijn hoofd kort richting de rij en geeft me daarna een knipoog.

De figuurzaagvrouw nadert zijn stoel en ik zie aan het gezicht van Aram dat hij haar niet onopgemerkt voorbij wil laten gaan.

Stapje voor stapje komt de vrouw dichterbij hem. Ik kan me er nauwelijks toe zetten om alle passagiers vriendelijk te blijven toeknikken en knijp achter mijn rug mijn handen gespannen in elkaar. Wát gaat hij doen? Hij gaat ons toch niet nu verlinken, terwijl we er zo goed vanaf zijn gekomen?

Als de vrouw naast hem stilstaat, hoor ik hoe hij zijn keel schraapt.

Nu gaat het komen.

‘Mevrouw?’ Hij buigt zich lichtjes naar haar toe. ‘Mag ik u een geheim verklappen?’

De vrouw kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Eh, ja?’

‘Wist u dat mijn grootste hobby figuurzagen is?’

De ogen van de vrouw worden groot, het bloed schiet naar haar wangen en ze opent haar mond, om hem vervolgens weer dicht te klappen. Ze lijkt iets te willen zeggen, maar weet blijkbaar niet goed wat. Voordat ze een snibbig opmerking heeft kunnen bedenken, krijgt ze een duwtje in haar rug van de passagier achter haar.

Over haar schouder werpt ze nog één verbaasde blik op Aram, waarna ze doorloopt en mij passeert. Ondanks dat ik de radertjes in haar hoofd bijna overuren zie draaien, wens ik haar met mijn vriendelijkste glimlach ‘een ontzettend fijne vakantie’ toe. Ik denk niet dat ze me gehoord heeft.

3.

‘Wauw.’ Ik zet mijn koffer op de grond. Behalve een zacht geklingel dat uit de buurt van de receptie lijkt te komen, hoor ik niets. Stilte. Rust.

We staan op het kleine terras van onze hotelkamer dat betegeld is met terracottakleurige tegels. De kamer is op de begane grond en grenst direct aan een smal voetpad dat richting het zwembad leidt. Als ik mijn ogen een beetje samenknijp, kan ik in de verte het water van de zee zelfs zien glinsteren. Langs het pad staan lage witte zuilen met een kunstig patroon, waarop schalen met exotische planten staan. Tegen de donkerhouten balustrade om het terras heen, staan twee stoeltjes. Ik laat me op een van hen zakken. ‘Wauw,’ herhaal ik, bijna fluisterend. ‘Dit is echt een paradijs.’

Aram knikt, terwijl hij de mouwen van zijn linnen blouse oprolt. Op zijn voorhoofd staan zweetdruppels, die langs zijn bakkebaarden langzaam naar beneden glijden. ‘Maar wel warm.’

Ik geef hem een schopje tegen zijn been. ‘Hallo, gaan we zeuren over het weer, meneer-de-typische-Nederlander? Zullen we anders zo op zoek gaan naar Friet van Piet?’

Hij grijnst. ‘Je kent me te goed, schatje.’

Ik veer op als ik vanuit mijn ooghoeken naast me iets weg zie schieten. Mijn ogen glijden langs de witgeschilderde muren waar ik nog net de staart van een hagedis om een hoekje zie verdwijnen.

Iets verderop staat een brede, lage boom waaraan in trosjes prachtige orchidee-achtige bloemen groeien. Frangipani, las ik al in de reisgids

van Sabine. Ik stap het keurig bijgehouden gazon op, dat gezien de temperatuur verrassend groen is, en raak voorzichtig de tere wit met gele bloemetjes aan. Ik kan me herinneren dat ik vroeger clips in mijn haar droeg waarop zo'n bloem gelijmd zat. Hier groeien ze gewoon aan de bomen.

Aram komt achter me staan. Zachtjes omhelst hij me en legt zijn kin op mijn schouder. 'Hoe vind je het hier?' fluistert hij.

Ik slaak een zucht. 'Zo prachtig,' fluister ik terug, bang om de serene rust te verbreken.

Dan bukt hij en raapt een bloemetje op dat van de boom is afgevallen. Met een zacht gebaar strijkt hij mijn haar achter mijn oor en stopt het bloempje erbij. 'Zo, schoonheid. Zullen we eens even op onze kamer gaan kijken?'

O ja! Met een sprongetje van enthousiasme stap ik van het gras weer terug op het paadje en haal de sleutel uit mijn kontzak tevoorschijn.

Ik steek hem in het slot van de bruine schuifdeuren, waarna ik de rechterdeur achter de linker duw. Voorzichtig schuif ik het witte gordijn in de deuropening weg, dat me het zicht op onze kamer nog even ontnemt. Mijn adem stokt verrast in mijn keel.

Weer kan ik niet meer dan een zachte 'wauw' uitbrengen.

Ik stap opzij om Aram beter zicht te geven. 'Kijk dan.'

De kamer is licht en ruim en de stijl van buiten is doorgetrokken naar binnen: donkere houten meubels, met beige muren en een spierwit plafond. In het midden van de kamer staat een groot kingsize bed. Op de hoeken van het bed zijn palen bevestigd, waartussen doeken hangen die ongetwijfeld als klamboe dienen, maar het geheel ook een romantische uitstraling geven. Op de lange tafel tegen de muur, recht tegenover het bed, staat een mand met allerlei exotische fruitsoorten en een vaas vol bloemen.

Aram staat met beide koffers in zijn hand in de deuropening en probeert zijn schoenen uit te trekken. Met een moeilijk gezicht haakt hij de

achterkant van zijn instapper achter de deur, om hem er zo af te wippen.

Ik sprint naar hem toe. ‘Blijf waar je bent, ik ga eerst een foto van de kamer nemen voor onze zooi overal ligt.’

‘Zei je nou “onze zooi”? Ik gok dat negentig procent namelijk jouw zooi is, maar zeg het vooral als je denkt dat ik het mis heb.’

‘Stil jij.’ Ik geef hem een duwtje met mijn schouder, terwijl ik snel wat foto’s maak en in de groepsapp met mijn collega’s Sabine en Amy zet.

THE FLYING TIGERS

Nina: *Tadaaaa, we zijn aangekomen in ons hotel!*

Ik werp een blik op tijd bovenin het beeldscherm. Het is nu half drie ’s middags, zes uur later dan in Nederland. Geen idee of Sabine net begonnen is met werken of juist een late dienst heeft. In tegenstelling tot Amy heb ik niet al onze roosters in mijn hoofd zitten. Kort na de vlucht hebben Aram en ik afscheid van haar genomen. Ze verblijft één nacht in een hotel vlakbij het vliegveld en vliegt morgen weer terug naar Nederland.

Toch hoef ik mijn vriendinnen geen weken te missen, want Sabine vliegt over ruim twee weken naar Bali en blijft dan een tijdje hier. Niet als vakantie: vanaf Bali doet ze een aantal korte vluchten naar Singapore en Maleisië. Al hoopt ze in de tussentijd samen met ons wel iets van het eiland te zien. Ik heb dat zelf ook een paar keer gedaan en het is de perfecte combinatie van reizen en werken.

Mijn telefoon trilt.

Sabine: *Jaaa, prachtig! Hoe ging de vlucht?*

Amy: *Dat ziet er zo mooi uit! Vlucht ging goed. En Sab: je gelooft het niet, maar ze hebben zich voorbeeldig gedragen in het vliegtuig. Toch, Nina?*

Nina: *Amy, kom op. Je kent me...*

Amy: *Maar al te goed, ja. Dat is nou juist het probleem.*

Sabine: *Hahahaha*

Nina: *Ha-ha. Maar maak je geen zorgen: we hebben onszelf in de hand weten te houden. In het vliegtuig dan, tijdens de tussenlanding was het een ander verhaal... Maar dat komt nog wel een keer.*

Sabine: *Willen we dat weten?*

Amy: *Nou, gelukkig hoef ik me niet voor je te schamen. Ik ga nog even zwemmen en dan lekker op bed een serietje kijken. Morgen weer een lange dag.*

Sabine: *Veel plezier, lieverds!*

Nina: *Thanks, dat komt helemaal goed.*

Met een boogje gooi ik mijn telefoon op het bed. Ik kan niet wachten om erop uit te gaan. Het maakt me niks uit dat ik net zestien uur in een vliegtuig heb gezeten en ook nog moest werken; nu ik hier op Bali ben, heb ik voor mijn gevoel geen seconde te verliezen.

Ik ga voor Aram staan en kijk hem vol verwachting aan. ‘Wat gaan we doen? Waar wil je heen?’

‘Hm.’ Aram kijkt me aan. ‘Ik heb wel iets in gedachten.’ Zijn blik gaat langzaam van mij naar het bed. ‘Laten we eerst eens afmaken waar we tijdens de tussenlanding mee begonnen waren.’ Zachtjes duwt hij me achterover op de koele lakens van ons hemelbed.